

[Aage Fogh.]

Lolland-Falster, 136 kr. pr. ha på Sjælland og Fyn og varierende beløb i Jylland, lavest i Midtjylland med 67 kr. og højest i Østjylland med 107 kr. pr. ha. Alt dette er pr. ha, og det gælder både herregårdene og husmandsbruget; jeg har aldrig prøvet på at fremstille det anderledes. Det er klart, at det er også lige meget som driftsudgift pr. ha, men der er bare den forskel, at de små brug har så store driftsudgifter i forvejen, at de faste skatter dér kun udgør 3 pct. af driftsudgifterne, medens de udgør 6 pct. for de større gårde, og så har jeg føjet til, at det, jeg er mere betænkelig ved, er, at når man letter disse skatter, går prioriteterne ind i stedet. Det ville navnlig ske, hvis vi fik en generel ordning af de faste skatter, sådan at vi virkelig fik dem samlet til én fast skat i stedet for som nu at have dem fordelt på amtet, staten og kommunerne. Hvis man havde én fast skat, er jeg overbevist om, at så ville dette blive anerkendt af køberen som en prioritet, der måtte tages hensyn til, når man handlede jord; det ville være et mere hæderligt og godt formål at tilstræbe at få dette gennemført.

(Kort bemærkning).

Anders Andersen: Jeg forstår ikke det ærede medlem hr. Aage Fogh. Det kan vel ikke være det ærede medlems mening, at fordi de større ejendomme får en større lettelse end de mindre ejendomme, skal man bevare en uretfærdig beskatning? Det samme er jo tilfældet, hvis smørprisen stiger, så får også de med de mange køer forøget deres indtægt mere end de med de mindre besætninger. Det kan ikke være et argument for at bevare en urimelig beskatning.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aage Fogh har ordet for en kort bemærkning. Derefter går vi over til talerlisten.

Aage Fogh: Jeg betragter det ikke som en uretfærdig skat, tværtimod. Jeg betragter det som den retsindigste form for afgift, vi har, den, der svares for at få ret til at dyrke en del af Danmarks jord. Den skal bare indføres som en prioritet, hvor renten

svares til samfundet i stedet for til privatkapitalen. Hvis det mål ikke kan nås, har jeg ikke så forfærdelig stor interesse i de faste skatter.

Holger Eriksen: Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen erklærede, at regeringspartierne udvalgsmedlemmer havde været så stive som torne og støtter. Ja, det er naturligvis en subjektiv vurdering, der her kommer til udtryk, som jeg ikke skal gå nærmere ind på, men jeg kan forsikre, at jeg til gengæld ikke hos oppositionspartierne medlemmer har fundet den yndigste rose, ja, ikke engang i form af det ærede medlem.

Vanskeligheden har jo ligget i, at vi ikke har kunnet komme på talefod, fordi oppositionen ikke har villet erkende, hvad det i realiteten drejede sig om. Man snakker uden om, man snakker om landbrugets forhold og meget andet, som ikke direkte kommer spørgsmålet ved. Vi har hørt det ærede medlem fortælle os, at landbruget råder over 70 pct. af den danske jord. Ja men hvad vedrører det det foreliggende spørgsmål? Mere rimeligt havde det så været at fortælle os, hvordan jordværdien er fordelt mellem landbruget og den øvrige befolkning. Det blev der ikke sagt noget om. Vi hørte det blive anført, at landbruget hver dag fremskaffer for 10 mill. kr. udenlandsk valuta. Ja men hvad er der at sige til det? Vi har eksportindustrier, som hjemfører uhyre megen fremmed valuta, og vi har andre industrivirksomheder, som fabrikkerer med henblik på hjemmemarkedet. Er eksportindustrien da nationaløkonomisk mere værdifuld end de øvrige? Ville det ikke, hvis man endelig vil prale, være mere rimeligt at gøre opmærksom på, hvor mange mennesker de forskellige beskæftiger? Gjorde vi det, ved vi godt, at landbruget ville komme ned på et meget lille tal.

Det, man har villet, kan siges meget kort. For det første har man ønsket at stille dem, der bor uden for købstæderne, skattemæssigt anderledes end dem, der bor i købstæderne, derved at staten skulle overtage en væsentlig del af udgifterne, ganske uden hensyn til, om der er tale om landbrugere eller der er tale om den øvrige befolkning. Jeg ved ikke, om det ærede